

klášterů a prebend z výsad, jako právo mlynářů podle dávného výkonu a také ve veřejných vodách začasť jako právo volné okupace. Je otázkou konkrétního případu, jak právě právo rybolovu se od dřívějších dob vyvinulo a komu tedy podle oněch hledisk patří.

Netřeba řešit zatím, zda okupační volnost byla tu již zrušena samým zemským vodním zákonem českým, jak míní Randa, Wasserrecht str. 48, p. 5 dle § 15 a 16 zem. vod. zák., proto, že v § 15, jenž vypočítává, jakým způsobem lze vodu veřejně užívat, neděje se zmínka o právu k rybolovu, tedy, že zemský zákon vodní nepočítá právo lovit ryby za výron veřejného užívacího práva (usus publicus), jež je každému volno (sr. ale český zákon rybářský z 9. října 1883 č. 22/ 85 ř. z. § 10 odst. 2 č. 3). Říšským zákonem o rybářství, jenž dosud nevešel v Čechách v platnost, byla rovněž volnost chytání ryb odstraněna. Těmito ustanoveními zákona zůstala nedotčena práva k rybolovu již dříve nabytá, a zemskému zákonodárství zůstalo jen vyhrazeno, aby upravil komu patří právo rybolovu, které dosud bylo volné.

Dle toho je otázkou případu, komu v tekoucí vodě veřejné patří právo k rybolovu, a kdo takové právo tvrdí, tomu náleží, aby prokázal nabytí. Ale nelze dovozovat, jak činí dovolatel, že právo na rybolov mohly nabytí jenom vrchnosti a že to bylo pro ně vyhrazenou výsadou.

Není tedy vyloučeno, že žalobci mohli nabytí práva rybolovu výkonem od nepaměti nebo vydržením, a odvolací soud zrušil právem rozsudek prvního soudu, aby se zabýval otázkou, zda žalobci nabyli toho práva způsobem, jak to tvrdí.

R o z h o d n u t í n e j v y š š í h o s o u d u z 31. l e d n a 1931,
č í s. j. R I 748/30. — r.

Jestliže po zániku společnosti obchoduje pod firmou dřívější její společník jako kupec jednotlivce, může být žalován pod jménem firemním právě tak, jako pod svých jménem občanským.

Žalobce podal žalobu na protokolovanou veřejnou společnost Václav a František B. v P., poněvadž společník této firmy Václav B. zavázal se zaplatiti žalobci zboží, dodané třetí osobě.

Žalobu zamítl soud první stolice pro nedostatek pasivní legitimace na straně žalovaného z těchto důvodů: Rozhodným jest onen stav společnosti, jaký byl v době podání žaloby den 25. října 1928. Tehdy jako společníci žalované firmy zapsáni byli v rejstříku Václav B. a František B. Teprve podáním, učiněným na obchodní soud dne 6. listopadu 1928 bylo soudu oznámeno, že František B. ze společnosti vystoupil dnem 15. března 1927 a změna tato v rejstříku obchodním provedena dnem 11. ledna 1929. V poměru k třetím osobám právní účinnost veřejné obchodní společnosti trvá, pokud společnost v obchodním rejstříku jest zapsána (čl. 110 a 129 ob. z.). Proto nemohl být vydán rozsudek proti ř. V. a F. B., byt

během sporu Václav B. se stal jediným majitelem žalované firmy. Soud druhé stolice rozsudek tento potvrdil a v důvodech uvedl: Netřeba řešiti otázku, zda rozhoduje zápis v obchodním rejstříku nebo skutkový stav, nýbrž jde jen o to, zda předmětný závazek převzala fyzická osoba Václav B. anebo firma V. & F. B. Samostatnost závazku společnosti jako takové plyne již z její právní povahy. Veřejná obchodní společnost není sice osobou právnickou, neboť jmění společenské není jměním neosobním, náležejícím společníkům, leč přes to tvoří společenské jmění zcela samostatnou část jmění společníků, oddělenou fakticky i právně od ostatního soukromého jich jmění (rozh. Vážný č. 4827 a 5823). V daném případě nejedná se o závazek žalované firmy, nýbrž o soukromý podnik a soukromý závazek Václava B., který byl také společníkem žalované firmy. Rozsudek na splnění tohoto závazku nemůže proto býti vydán podle žalobní prosby proti firmě Václav a František B., byť i během sporu Václav B. se stal jediným majitelem žalované firmy.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky nižších soudů a věc vrátil procesnímu soudu první stolice k projednání a vynesení rozsudku s tímto odůvodněním: Nižší soudy zamítly žalobu z důvodů, že žalovaná strana není k žalobě pasivně legitimována, poněvadž s třetí osobou nejednala žalovaná firma, nýbrž Václav B. osobně, ale tento zamítací důvod jest zřejmě pochybený. Jest nesporno, že Václav a František B. založili spolu veřejnou obchodní společnost pod firmou Architekt a stavitel Václav a František B., podnikatelství staveb v Praze a zjištěno, že František B. ze společnosti vystoupil dne 15. března 1927. Tím tato společnost zanikla (čl. 123 obch. zák.) a měla býti z obchodního rejstříku vymazána (čl. 129 obch. zák.). Že se tak nestalo a že teprve dodatečně a po podání žaloby bylo v rejstříku provedeno toliko vystoupení společníka Františka B., nic na věci nemění a byl proto v době podání žaloby stav ten, že po zániku společnosti pod žalovanou firmou obchodoval dřívější její společník Václav B. jako kupec jednotlivce a že tudíž žalovaná firma byla toliko jménem, pod kterým Václav B. v obchodě provozoval svá jednání a podpisoval se (čl. 15 obch. zák.) a pod kterým tudíž mohl býti i žalován právě tak, jako pod svým jménem občanským. Při tom se podotýká, že žalobce tvrdil již v první stolici, že jediným majitelem žalované firmy jest Václav B. a že důvěry v obchodní rejstřík (čl. 129, odst. 5. obch. zák.) mohl by se dovolávat jako třetí osoba spíše žalobce, jenž tak nečiní a nikoliv veřejná obchodní společnost, jejíž společníci opomenuli učiniti u rejstříkového soudu předepsanou opověď (čl. 129, odst. 3. obch. zák.). Právem tudíž vytýká dovolání, že nižší soudy pochybily, když zamítly žalobu pro nedostatek pasivní legitimace k žalobě.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 30. ledna 1931, č. j. R v I 251/30. O. Koblížek.